

af et Hus, der i dette Øjeblik paa Grund af de høje Ejendomspriser maaske kan være værdsat til 5,000 Kr. eller lidt derover. Maaske vil Ejendomspriserne dale, det er der ingen, som kan garantere mod, saa hans Formue i kort Tid svinder ind til et Tal, der er langt under Grænsen, og som paa ny gør ham berettiget til at være Medlem. Forinden er han imidlertid blevet udstemt af Sygekassen, og han er nu blevet for gammel. Af Hensyn til Aldersgrænsen kan han ikke optages igen. Det er Uret at udsætte en Smaaemand for en saadan Kalamitet, en Mand, som inderlig gerne vil sikre sig og sine og bære de dermed forbundne Byrder, men ikke kan faa Lov dertil. Hertil kommer ogsaa, at en Formue som den nævnte sjældent er forbundet med ret store Indkomster. Jeg kender et Eksempel paa, at en Familieforsørger med Kone og 4 Børn og med en Formue paa 5,300 Kr., anbragt i en Husejendom med tilhørende Besætning, af Udvalget blev stemt ud af Sygekassen, skønt hans aarlige Indkomst kun var 600 Kr. Det var til visse ikke de 600 Kr., der bevirkede det, men det var derimod den kolossale Formue paa 5,300 Kr., som her berøvede ham og hans Familie en Ret, som den aldrig under de Vilkaar burde have mistet. Derfor hilser jeg ogsaa Forslaget om Formuegrænsens Forhøjelse med Glæde, og jeg er vis paa at kunne tale paa samtlige 700,000 Sygekassemedlemmers Vegne, naar jeg bringer den højtærede Indenrigsminister en Tak for hans Villighed til at skyde denne Anstødssten saa langt ud, at det i Fremtiden kun bliver faa, der falder over den.

Ved en særegen Lejlighed hørte jeg for et Par Aar siden den højtærede Indenrigsminister udtale sin Beundring for den Mand, der, som den højtærede Minister udtrykte sig, øvede det Kunststykke fra smaa Kaar at arbejde sig op til en Stilling, der gør ham umulig som Medlem af en anerkendt Sygekasse, og den højtærede Minister føjede til, at der maatte kunne findes Udveje til at bevare hans Medlemsret. Jeg har siden da været meget spændt paa at erfare, hvorledes den højtærede Indenrigsminister vilde løse denne Opgave, og nu finder jeg Løsningen i Lovforslagets § 6, 5te og 6te Stykke. Her gøres det muligt for et Medlem fremdeles at være nydende Medlem af en anerkendt Sygekasse, selv om hans Indtægt overstiger de nævnte Grænser med indtil 600 Kr. Vilkaaret herfor er, at Sygekassen som saadan intet Tilskud modtager fra

Staten eller Kommunen for et saadant Medlem, og at dette Medlem til Sygekassen skal svare et forhøjet Kontingent af mindst samme Størrelse som det til Medlemmets ordinære Kontingent svarende Tilskud fra det offentlige. — Her synes at foreligge en Uoverensstemmelse mellem den højtærede Ministers Udtalelse ved Lovforslagets Forelæggelse og Lovforslagets Tekst, en Uoverensstemmelse, som jeg vil anmode den højtærede Minister om at klargøre for mig. — Overskrides denne Indtæftsgrænse, eller Formuen forøges ud over de 10,000 Kr., maa et saadant Medlem udtræde af Sygekassen eller gaa over til at være bidragydende Medlem af Sygekassen. Jeg er saare veltilfreds med, at der levnes saadanne Medlemmer, som under smaa Kaar har været med til at bygge Sygekassen op, en Udvej til fremdeles at blive staaende som nydende Medlem af Sygekassen, selv om deres økonomiske Kaar forbedres i væsentlig Grad, men jeg nærer en stærk Tvivl om Rigtigheden af, at Kommunen fremdeles skal have Forpligtelse til at støtte saadanne Medlemmer med Frikørsel efter Læge og ved at give dem Moderation ved Sygehusbehandling. Jeg tænker mig en Mand med Hustru og 3 Børn — det er dog ikke nogen overvættets stor Familie — siddende som Medlem i Afdeling A. i en Landsygekasse. Naar jeg nævner Landsygekasser, er det, fordi det er dem, hvortil jeg har størst Kendskab. En saadan Mand kan altsaa have en Aarsindtægt paa 1,600 Kr. og endda mulig være Ejer af en Formue paa 10,000 Kr., og ham anser vi ude paa Landet for at være vel stillet, men har han været Medlem af en Sygekasse, kan han, selv om hans økonomiske Stilling forbedres, og selv om denne Forbedring stiger ud over de 1,600 Kr. med 600 Kr. til 2,200 Kr. — og en saadan Mand kalder vi ude paa Landet meget velstillet —, dog endnu blive siddende som Medlem af Sygekassen mod at betale et forhøjet Kontingent — her holder jeg mig til Lovteksten — paa 1 Kr. 60 Øre eller maaske 2 Kr. for sig selv og sin Hustru, og saa har denne Familie Krav paa Frikørsel og Moderation ved Sygebehandling.

Det vil ikke være rigtigt at fastholde denne Byrde for Kommunen lige saa lidt som for Staten, hvad sindssyges Behandling og Sanatoriebehandling angaar. Jeg kunde derimod tænke mig en anden Ordning, nemlig, at man sagde til saadanne velstillede Medlemmer, som altsaa tidligere med Rette er blevet optaget i en Syge-